

Men alligevel . . . Hovedsagen for mig er dog, at jeg nu har tvunget dem til at anerkende mig. Og det, uden at jeg selv har rørt en Finger for at faa Legatet. Jeg kunde endogsaa ønske, jeg havde haft Raad til at smide de gamle Pukkelkameler alle de fem Hundrede i Synet igen og sige: Tak, mine Herrer! Jeg har opnaaet, hvad jeg vilde. Pengene skænker jeg jer!«

»Pyh!« sagde Fru Maja haanligt. »I Kunstnere har nu altid saa meget af Munden. Og saa er der dog ingen, der er saa meget efter Penge. I skulde meget hellere tie stille med alt det Sludder om Idealet og jeres Kunstnerære og hvad det altsammen hedder. For der er dog ikke et Menneske i Verden, der tror et Suk paa det.«

Jørgen Berg stod ude paa Gulvet med begge Hænder i Jakkelommerne, og det varede noget, inden han svarede. Smilet var med eet forsvundet fra hans barske Ansigt. Der sad i Stedet to dybe Rynker mellem Brynene.

»Gælder dine smukke Bemærkninger ogsaa mig? For i saa Fald vil jeg minde dig om, hvem det var, der for nogen Tid siden lavede en større Scene, fordi jeg bestemt nægtede at slide Professorernes Trapper i Anledning af Legatet. Eller var det maaske mig, der absolut vilde have Sivertsen nedrakket i »Femte